

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 grudnia 2020 r.
sprawy **J. K.**
skazanego wyrokiem łącznym
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 września 2019 r., sygn. akt X Ka [...] zmieniającego
wyrok Sądu Rejonowego [...] w W.
z dnia 31 stycznia 2019 r., sygn. akt IV K [...]

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **zwolnić skazanego J.K. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
3. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. Z., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

J. K. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w W., sygn. akt VK (...) z dnia 12 sierpnia 2003 r. za czyny:

- z art. 48 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- z art. 44 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku pozbawienia wolności;
- z art. 270 § 3 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- z art. 46 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- art. 48 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku pozbawienia wolności

W miejsce kar jednostkowych orzeczono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; a postanowieniem dnia 24 lutego 2004 r. J. K. został warunkowo zwolniony z okresu próby.

2. Sądu Rejonowego w W., sygn. akt VK (...) z dnia 26 września 2005 r. za czyny:

- z art. 46 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności;
- z art. 48 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 50 stawek dziennych grzywny po 10 złotych;
- z art. 49 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- z art. 44 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności;
- z art. 48 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- z art. 276 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

W miejsce jednostkowych kar orzeczono karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

3. Sądu Rejonowego w W., sygn. akt III K (...) z 22 stycznia 2010 r. za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 28 kwietnia 2009 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej

wykonania na okres próby 3 lat; postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2012 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego w W., sygn. akt IIIK (...) z dnia 6 maja 2010 r. za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 30 marca 2009 r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

5. Sądu Rejonowego w W., sygn. akt IIIK (...) z dnia 28 marca 2011 r. za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 16 września 2010 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

6. Sądu Rejonowego w W., sygn. akt IIIK (...) z dnia 26 stycznia 2012 r. za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 12 maja 2009 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat;

7. Sądu Rejonowego w O., sygn. akt IIK (...) z dnia 18 września 2012 r. za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony 20 sierpnia 2010 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszenia jej wykonania na okres próby 5 lat oraz karę 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych;

8. Sądu Rejonowego w W., sygn. akt IV K (...) z dnia 10 stycznia 2013 r. za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 23 sierpnia 2010 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w W., sygn. akt IV K (...) z dnia 23 września 2013 r. połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności opisane w punktach C i D i w ich miejsce wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi jako F i I w ich miejsce wymierzono J. K. karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności; postępowanie co do kar orzeczonych w punktach A, B, E, G, H zostało umorzone. Kary zostały wykonane w całości;

9. Sądu Rejonowego w W., sygn. akt III K (...) z dnia 17 grudnia 2014 r. za czyny:

- z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 17 czerwca 2009 r. na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;
- z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w zw. z art. 64 § 1 k.k. dniu 8 lutego 2011 r. na karę 5 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym,
- z art. 157 § 2 k.k. popełniony w dniu 24 stycznia 2011 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- z art. 193 k.k. popełniony od 8 lutego do 13 lutego 2011 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- z art. 288 § 1 k.k. popełniony w dniu 16 lutego 2011 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;
- z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 17 lutego 2011 r. na karę 5 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym,
- z art. 190 § 1 k.k. popełniony w okresie od stycznia 2011 r. do 8 lutego 2011 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 7 listopada 2010 r. na karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;
- z art. 291 § 1 k.k. popełniony w bliżej nieustalonym czasie nie później niż do dnia 7 listopada 2010 r. na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

W miejsce jednostkowych kar ograniczenia wolności i pozbawienia wolności orzeczono odpowiednio kary łączne: 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą

zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata oraz 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 4 maja 2015 r. (sygn. IX Ka (...)) zmieniono ww. wyrok w ten sposób, iż uchylono rozstrzygnięcia z pkt XI, XII, XIII, XIV, XV i XVI sentencji ww. wyroku III K 82/10 i połączono oskarżonemu jednostkowe kary ograniczenia wolności i kary jednostkowe pozbawienia wolności w jedną karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby. Postanowieniem dnia 17 listopada 2017 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonych kary; na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 17 i 18 czerwca 2009 r., 7 i 8 listopada 2010 r., 8, 9, 17 i 18 lutego 2011 r., z zaokrągleniem do 8 pełnych dni; 10. Sądu Rejonowego w W., sygn. akt V K (...) z dnia 13 stycznia 2017 r. za czyny:

- z art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie od 12 grudnia 2015 r. do 25 lutego 2016 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

- z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu, narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 25 lutego 2016 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- z art. 54 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 25 lutego 2016 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności

W miejsce kar jednostkowych orzeczono karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

11. Sądu Rejonowego w W., sygn. akt IVK (...) z dnia 18 grudnia 2017 r. za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 28 czerwca 2017 r. na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 czerwca 2017 r. do 29 czerwca 2017 r.

12. Sądu Rejonowego w W., sygn. akt IVK (...) z dnia 19 kwietnia 2018 r. za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony nie wcześniej niż 11 października 2016 r. i nie

później niż 27 października 2016 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 23 kwietnia 2017 r. do 24 kwietnia 2017 r.

Wyrokiem łącznym z dnia 31 stycznia 2019 r., sygn. akt IV K (...), Sąd Rejonowy w W.:

1. rozwiązał orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z 23 września 2013 r., sygn. akt. IV K (...) (obejmującej skazania w sprawach C (III K (...)) oraz D (III K (...)),
2. rozwiązał orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z 17 grudnia 2014 r., sygn. akt III K (...),
3. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k. w brzmieniu obowiązującym 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami C (III K (...)) oraz D (III K (...)) oraz karę ograniczenia wolności orzeczoną w punkcie 1 wyroku I (III K (...)) i w ich miejsce wymierzył skazanemu karę 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności,
4. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k. w brzmieniu obowiązującym 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami E (III K (...)), H (IV K (...)) oraz kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczone wobec skazanego w punktach od II do X wyroku I (III K (...)) i w ich miejsce wymierzył skazanemu karę łączną 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności,
5. rozwiązał orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z 13 stycznia 2017 r. (V K (...)),
6. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach od I do III wyroku J (VK (...)) oraz karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem L (IV K (...)) i w ich miejsce wymierzył skazanemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

7. ustalił, że w pozostałym zakresie połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu,
8. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie co do pozostałych skazań wymienionych w komparycji wyroku,
9. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu wynagrodzenie za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną skazanemu w postępowaniu przed Sądem I instancji oraz
10. zwolnił skazanego w całości z obowiązku ponoszenia kosztów związanych z postępowaniem o wydanie wyroku łącznego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Po rozpoznaniu apelacji skazanego i jego obrońcy Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 17 września 2019 r., sygn. akt X Ka (...):

1. zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że:
 - uchylił orzeczenia z punktów I - VIII;
 - na podstawie art. 85 § 1 k.k. i 86 § 1 k.k. połączył kary orzeczone wyrokami z punktu I i L i wymierzył skazanemu karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności;
 - wskazał, że na poczet kary łącznej podlegają zaliczeniu okresy pozbawienia wolności: 17-18 czerwca 2009 r., 7-8 listopada 2010 r., 8-9 lutego 2011 r., 17 - 18 lutego 2011 r.;
 - na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie pozostałych skazań wymienionych w komparycji zaskarżonego wyroku;
2. zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa oraz
3. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną skazanemu w postępowaniu odwoławczym.

Kasację od wskazanego wyżej wyroku Sądu Okręgowego w W. wniósł obrońca skazanego, zaskarżając orzeczenie w całości, na korzyść skazanego i zarzucając rażące naruszenia prawa, mające istotny wpływ na jego treść, tj.:

1. naruszenie art. 443 k.p.k. poprzez wydanie przez Sąd Okręgowy orzeczenia surowszego (sygn. akt X Ka (...)), niż w zmienionym wyrok Sądu Rejonowego w W.

(sygn. IV K (...)) oraz uchylonym wyroku Sądu Rejonowego w W. z 24 kwietnia 2018 roku, o sygnaturze IV K (...) pomimo, że w sprawie apelacje wnoszone były zawsze i wyłącznie na korzyść skazanego, co skutkowało pogorszeniem sytuacji skazanego;

2. naruszenie art. 4 § 1 Kodeksu Karnego w związku z art. 424 § 1 pkt 2) i § 2 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku, dlaczego zastosował przepisy po nowelizacji uznając je za względniejsze dla skazanego w myśl art. 4 § 1 k.k., podczas gdy Sąd Okręgowy był zobowiązany do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz przytoczenia okoliczności, które miał na względzie przy wymiarze kary, co w konsekwencji uniemożliwia kontrolę instancyjną wyroku i uzasadnia wnioski kasacji;

3. naruszenie art. 85a k.k. poprzez nieuwzględnienie dyrektyw wymiaru kary wynikających z owej normy, z pominięciem okoliczności szczególnych dotyczących skazanego (ukończenie terapii leczenia z uzależnienia, pozytywna opinia kryminologiczna oraz odbywanie kary w zakładzie półotwartym z uwagi na zatrudnienie skazanego) co skutkowało orzeczeniem rażąco niewspółmiernej kary łącznej.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem na posiedzeniu bez udziału stron wyznaczonym w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. To na wnoszącym kasację spoczywa obowiązek wskazania uchybienia oraz wykazania, że miało ono charakter „rażący”. Z kolei o „rażącym” naruszeniu prawa można mówić tylko wtedy, gdy obraza ma charakter wyraźny, niewątpliwy, dający się łatwo stwierdzić; jak

również, gdy ciężar gatunkowy zaistniałego uchybienia ma charakter istotny. O istotnym zaś wpływie uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia można mówić jedynie wtedy, gdy możliwe jest wykazanie, że kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 marca 2003 r., IV KKN 332/00). O oczywistej bezzasadności kasacji mówi się natomiast wówczas, gdy już w wyniku jej powierzchownej, pobieżnej kontroli nasuwa się spostrzeżenie, że zawarte w niej zarzuty oraz powołana na ich poparcie argumentacja są oczywiście błędne, niezasługujące na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie nie można się zgodzić już z pierwszym z powołanych w kasacji zarzutów, wskazującym na rażącą obrazę art. 443 k.p.k. Zdaniem skarżącego uchybienie Sądu odwoławczego miało polegać na pogorszeniu sytuacji skazanego (pomimo wniesienia apelacji wyłącznie na jego korzyść) poprzez surowsze ukształtowanie kary łącznej w związku z zastosowaniem niższego zakresu absorpcji przy zastosowaniu zasady asperacji w wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności.

Odnosząc się do ww. zarzutu wspomnieć należy, że zakres pośredniego zakazu reformationis in peius (art. 443 k.p.k.) jest taki sam, jak i zakres bezpośredniego zakazu reformationis in peius (art. 434 k.p.k.) i oznacza to, że orzeczeniem surowszym jest każde orzeczenie ustalające dolegliwość realnie większą niż dolegliwość wynikająca z treści orzeczenia uchylonego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2004 r., sygn. akt III KK 96/04). Orzeczenie surowsze w rozumieniu art. 443 k.p.k., to każde orzeczenie, które zawiera rozstrzygnięcia mniej korzystne z punktu widzenia oskarżonego (tu - skazanego) w porównaniu z orzeczeniem dotychczasowym. Na gruncie niniejszej sprawy wskazany wyżej zarzut ocenić należało jako oczywiście bezzasadny. Wbrew argumentacji obrońcy skazanego Sąd II instancji nie uchybił treści art. 443 k.p.k., nie wydał orzeczenia surowszego do kary wymierzonej przy pierwszym obrocie sprawy. Sąd II instancji prawidłowo ukształtował granice kary łącznej od roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z kar jednostkowych) do 3 lat (suma kar podlegających łączeniu), a następnie w sposób w pełni uzasadniony zastosował zasadę asperacji, wymierzając J. K. karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia

wolności. Nie ulega wątpliwości, że orzeczona z uwzględnieniem zasady asperacji i we wskazanym wyżej wymiarze kara łączna nie została ukształtowana na poziomie wyższym, aniżeli kara pozbawienia wolności wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV K (...), skoro tym wyrokiem wymierzono skazanemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawiania wolności, a więc karę o 8 miesięcy wyższą od kary wymierzonej aktualnie zaskarżonym orzeczeniem. Nie sposób również zaaprobować argumentów skarżącego, że Sąd ad quem winien, przy kształtowaniu wymiaru kary łącznej dokładnie, wręcz arytmetycznie obliczyć nowy wymiar tej kary, wzorując się w zakresie orzeczeniem Sądu I instancji wydanym w sprawie IV K (...). Wreszcie, co istotne, w niniejszej sprawie istotnie uległa zmianie sytuacja prawna skazanego. Na przestrzeni czasu, od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV K (...) do chwili wydania wyroku przez Sąd Rejonowy w W. w sprawie o sygn. akt IV K (...) wobec skazanego uprawomocnił się kolejny wyrok skazujący, tj. wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV K (...) skazujący J. K. za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Już zatem ta zmiana sytuacji prawnej skazanego czyni omawiany zarzut niezasadnym.

Niezasadnie także zarzucił autor kasacji Sądowi odwoławczemu uchybienie w postaci obrazu art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu, dlaczego Sąd zastosował przepisy obowiązujące po 1 lipca 2015 r., mimo że był zobligowany do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku i okoliczności, które miał na względzie przy wymiarze kary. Formułując ten zarzut skarżący pominął lub nie dość wnikliwie zapoznał się z uzasadnieniem Sądu II instancji, w którym Sąd ten, choć krótko, to jednak jednoznacznie, wskazał, że zastosowanie wobec skazanego przepisów dotyczących kary łącznej obowiązujących aktualnie, a nie jak przyjął Sąd I instancji, obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r., jest w niniejszej sprawie korzystniejsze dla skazanego, a to z uwagi na zaliczenia okresów rzeczywistego pozbawienia wolności i tym samym daty końca kary jaka pozostała J. K. do odbycia. Sąd ad quem wskazał, że koniec kary orzeczonej przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku przypadłby na dzień 17 stycznia 2022 r., podczas gdy ostateczny koniec kary w sprawach pozostałych

obecnie skazanemu do odbycia przypadku na 9 grudnia 2021 r. i ulegnie on dodatkowo zmniejszeniu o 2 miesiące (str. 8-9 uzasadnienia Sądu II instancji).

Wreszcie, równie nietrafnie, obrońca skazanego podniósł zarzut obrazy art. 85a k.k. poprzez nieuwzględnienie dyrektyw wymiaru kary i pominięcie ukończenia terapii leczenia z uzależnienia, pozytywnej opinii kryminologicznej oraz odbywanie kary w zakładzie półotwartym z uwagi na zatrudnienie skazanego, co skutkowało orzeczeniem rażąco niewspółmiernej kary. Uznając nietrafność ww. zarzutu wskazać należy, że Sąd II instancji wydając orzeczenie reformatoryjne i na nowo kształtujące wymiar kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym uwzględnił opinię o skazanym, co wynika wprost z motywów rozstrzygnięcia zaprezentowanych na str. 9 uzasadnienia. Uznał jednak, że poprawne zachowanie w jednostce penitencjarnej winno stanowić regułę i okoliczności tej nie należy przeceniać przy wymiarze kary łącznej. Jest to bowiem obowiązek skazanych, który spotyka się z reakcją w postaci udzielania skazanym nagród regulaminowych w oparciu o przepisy kodeksu karnego wykonawczego. Sąd odwoławczy przedstawił rzeczowe i w pełni przekonujące argumenty uzasadniające wymiar orzeczonej kary łącznej 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz zastosowanie przy jej kształtowaniu zasady asperacji, a nie postulowanej przez obrońcę skazanego zasady absorpcji. Sąd okręgowy wskazał na okoliczności, które o tym zdecydowały, tj. ilość i rodzaj popełnionych przez skazanego przestępstw. Niewątpliwie trzynastokrotna karalność skazanego, cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uzasadniają stanowisko o konieczności zastosowania wobec skazanego zasady asperacji, a nie zasady absorpcji.

Z powyższych względów oraz z uwagi na fakt, że na gruncie niniejszej sprawy nie zaistniała żadna z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przesłanek odwoławczych, Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.

Sytuacja materialna skazanego przemawiała za zwolnieniem go, na podstawie art. 624 k.p.k., od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania kasacyjnego. Natomiast o wynagrodzeniu dla obrońcy skazanego - adw. E. Z. - za sporządzenie i wniesienie kasacji orzeczono na podstawie § 17 ust.

3 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 j.t.).